

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a JUDr. Radana Malíka v právní věci žalobce: **N. D. Q.**, zast. Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 11. 2. 2016, č. j. MV-981-6/SO-2016, v řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 2. 2017, č. j. 30 A 55/2016 – 62,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaná **je povinna** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši **4 114 Kč**, k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Podanou kasační stížností se žalovaná (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“), kterým bylo zrušeno její rozhodnutí specifikované v záhlaví a rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 10. 2015, č. j. OAM-59368-35/DP-2013 (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“) a věc byla stěžovatelce vrácena k dalšímu řízení. Stěžovatelce byla uložena povinnost nahradit žalobci náklady řízení ve výši 16 342 Kč. Prvoinstančním rozhodnutím byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání

[2] Žalobce v žalobě uvedl, že stěžovatelka nedostatečně přezkoumala správnost a zákonnost prvoinstančního rozhodnutí, čímž zatížila své rozhodnutí vadou nezákonnosti a nepřezkoumatelnosti. Byl nedostatečně zjištěn skutkový stav dle zásady stanovené v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „spr. ř.“). Svůj příjem žalobce považoval za dostatečný v souladu s podmínkami stanovenými v § 46 odst. 7 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť dle jeho mínění mělo být počítáno s reálně vynaloženými náklady na bydlení, nikoli s náklady normativními. Správní orgány v tomto ohledu postupovaly přepjatě formalisticky. Dále namítl, že byl zcela nedostatečně zkoumán zásah do jeho rodinného a soukromého života, kdy se správní orgány prakticky nezabývaly jeho vazbami k území České republiky. Bylo na místě zohlednit, že zde vede spořádaný a slušný život již od roku 2004. Svým podnikáním přispívá na hospodářský chod společnosti a především zde má silné vazby rodinného (na území má družku a syna), sociálního, ekonomického a kulturního charakteru.

[3] Krajský soud zrušil rozhodnutí stěžovatelky i prvoinstanční rozhodnutí. Ve svém rozsudku odůvodnil, proč částka požadovaného úhrnného měsíčního příjmu žalobce nedosahuje zákonných požadavků. Dále posoudil úvahu správních orgánů o tom, že existuje riziko, že se žalobce stane přítěží pro sociální systém České republiky. K tomuto uvedl, že je třeba v každém případě posoudit, zda znemožnění pobytu určité osobě na území České republiky povede k eliminaci zmíněného rizika, či eventuálně povede k opaku. V daném případě by dle názoru krajského soudu mohlo dojít k situaci, kdy by se v důsledku vycestování žalobce mohla stát jeho družka se synem zmíněnou přítěží pro sociální systém. Správní orgány se měly s tímto aspektem vypořádat a dostatečně jej odůvodnit. Námitku nedostatečného zkoumání přiměřenosti zásahu správního rozhodnutí do soukromého a rodinného života shledal krajský soud jako důvodnou. Dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je povinností správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince. Správní orgány se otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí sice zabývaly, nikoliv však dostatečně. Při hodnocení přiměřenosti použily velmi obecné argumenty.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření ke kasační stížnosti

[4] Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., neboť napadený rozsudek považuje za nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky a nepřezkoumatelný z důvodu nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí.

[5] Stěžovatelka má za to, že soud nesprávně interpretoval otázku posuzování přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců a bez přezkoumatelných úvah uzavírá, že se správní orgány zabývaly přiměřeností nedostatečně. Uvedla, že nelze po správním orgánu požadovat, aby výhradně z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy svědčící ve prospěch cizince, tedy i takové, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do rodinného a soukromého života. K tomu odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2012, č. j. 9 As 142/2012 - 21. Dle jejího názoru není nezbytné, aby se správní orgán vyjadřoval ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců. Na podporu tohoto tvrzení zmínila rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013 - 34. Zdůraznila také, že se jednalo o správní řízení zahájené na návrh, které je ovládáno dispoziční zásadou a bylo tedy především v zájmu žalobce, aby bylo jeho žádosti

pokračování

vyhověno. V souvislosti s tím odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, ze kterého plyne, že pokud účastník řízení nepředložil všechny potřebné doklady, je následně nastalá situace důsledkem pouze jeho nečinnosti. Zmínila také nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 451/05, podle něhož by bezdůvodné opomenutí judikatury Nejvyššího soudu mohlo nést rysy jurisdikční libovůle. Srovnala pak, že Nejvyšší soud má obdobné postavení jako Nejvyšší správní soud. Krajský soud dle jejího názoru přesvědčivě neodůvodnil svůj odklon od právního názoru uvedeného v rozsudku sp. zn. 9 Azs 12/2015.

[6] Dále namítla, že právo na rodinný a soukromý život je limitováno čl. 4 odst. 4 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod. V souvislosti s tím odkázala na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která stanovuje určitá kritéria při posouzení nuceného vycestování a možného zásahu do soukromého a rodinného života. Následně zhodnotila, že ona i správní orgán I. stupně se dostatečně zabývaly všemi skutečnostmi rozhodnými pro posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. Právo na rodinný a soukromý život není absolutní a existuje prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Takovým zájmem je bezpochyby zájem, aby na území pobývali cizinci, kteří mají ke svému pobytu dostatek finančních prostředků. V otázce zátěže sociálního systému odkázala na nálezy Ústavního soudu ze dne 25. 1. 2005, sp. zn. III. ÚS 252/04, ve kterém se soud vyjadřoval k charakteru sociálních práv a jejich omezenosti. Uvedla, že ve vztahu posuzování příjmu dle § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců je nutné, aby byl příjem stálý a trvalý, což plyne z dikce zákona.

[7] Následně se vyjádřila k výtce krajského soudu, že bylo nedostatečně posouzeno, zda se žalobce stane zátěží pro sociální systém, jelikož by se jeho družka a syn následně ocitli bez příjmů a byli by odkázáni na sociální systém České republiky. Žalobce nesplňuje zákonnou podmínku stanovenou v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců, přičemž částka rozdílu oproti požadované výši příjmu není zanedbatelná. Navíc dané ustanovení nedává možnost diskrece. Případná tvrdost zákona je moderována právě § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců. V tomto případě je pak potřeba zohlednit všechny individuální skutkové okolnosti, typicky za situace, kdy se částka požadovaná a prokázaná budou lišit pouze nepodstatně.

[8] K argumentu krajského soudu, že riziko odkázání na sociální systém České republiky by bylo reálnější za situace, kdy by byl žalobce nucen vycestovat mimo území České republiky, stěžovatelka uvedla, že žalobce již pobírá příspěvky státní sociální podpory. Pokud tedy není schopen nést náklady spojené s pobytem svým a společně posuzovaných osob, jelikož jeho příjmy nejsou dostatečné, nelze uzavřít, že dopad do soukromého a rodinného života bude nepřiměřený. Pak by totiž legitimní pravidlo stanovené v § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců zcela ztratilo svůj smysl. Navíc je proporcionálnější, aby na sociální systém byla odkázána družka se synem, než tři osoby. Reálně totiž hrozí zátěž sociálního systému třemi osobami, protože žalobce nesplňuje podmínku dle § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců, a to o částku nikoliv nepatrnou. K tomu ještě dodala, že žalobce je oprávněn podat žádost o vízový pobyt na 90 dnů a následně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Navíc ke svému domovskému státu neztratil vztah, když jej pravidelně navštěvuje

[9] V závěru kasační stížnosti stěžovatelka navrhla, aby byl rozsudek krajského soudu zrušen a vrácen jí k dalšímu řízení.

[10] Žalobce ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že ačkoliv jsou závěry krajského soudu ohledně nedostatečného posouzení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života správné, tak stěžovatelka nelogicky a v rozporu se zákonem argumentuje o zákonnosti svého rozhodnutí. Snaží se uplatnit argument, že není nutné zkoumat přiměřenost rozhodnutí, pokud lze z jakýchkoliv důvodů žádost zamítnout. To je však v rozporu se smyslem a účelem § 174a zákona o pobytu cizinců, neboť ten byl zaveden právě pro případy, kdy není naplněna některá ze zákonných podmínek, avšak zamítnutí žádosti by bylo příliš tvrdé vzhledem ke skutečnostem týkajících se života žadatele.

[11] Dále uvedl, že kasační stížnost je opírána o judikaturu, která neodpovídá danému případu. Uvedl, že sám správnímu orgánu poskytoval plnou součinnost a při výsledku řady důležitých skutečností uvedl. Obecnost, s jakou byl proveden jeho výslech v otázkách, které mohly sloužit pro posouzení přiměřenosti neprodloužení doby pobytu, je zjevná a nepřijatelná. K námitce že právo na soukromý a rodinný život je omezitelné, zejména z důvodu zátěže pro sociální systém České republiky žalobce uvedl, že mezi uvedeným absentuje jakákoliv úměra a že se jedná o pouhou domněnku. Rozhodnutí a i následná argumentace stěžovatelky je odtržena od reality a nezohledňuje konkrétní posouzení věci.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatelku ve smyslu ustanovení § 105 odst. 2 s. ř. s. jedná zaměstnanec s vysokoškolským právnickým vzděláním. Poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil při tom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejprve se soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností, kterou stěžovatelka spatřovala v nesrozumitelnosti a nedostatku důvodů rozhodnutí, popřípadě v jiné vadě řízení před soudem. Konkrétně nepřezkoumatelnost shledávala v úvaze krajského soudu o nesprávné interpretaci přiměřenosti dle § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy bylo v rozsudku řečeno (bez přezkoumatelných úvah), že se stěžovatel ani správní orgán I. stupně nezabývaly dostatečně přiměřeností zásahu do rodinného a soukromého života.

[14] Nepřezkoumatelnost rozhodnutí je vadou, ke které jsou správní soudy povinny přihlížet i bez námítky, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí.

[15] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z odůvodnění rozsudku jsou seznatelné úvahy krajského soudu, že se stěžovatelka ani správní orgán I. stupně dostatečně nezabývaly otázkou přiměřenosti

pokračování

zásahu do rodinného a soukromého života, zcela jednoznačné a je z nich zřejmé, z jakého skutkového stavu soud vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Své úvahy rozebral na straně deváté a desáté napadeného rozsudku, kde je dostatečně odůvodněno, proč bylo v postupu správních orgánů shledáno pochybení. Uvedl, že z protokolu o výsledku žalobce vyplývá, že otázky, které mu byly kladeny, byly s ohledem na jeho rodinný život příliš obecné. To následně demonstroval na konkrétních příkladech, na jejichž základě zhodnotil, že stěžovatelka se nijak nezajímala o rodinnou situaci žalobce.

[16] Stěžejní je námitka, že byla krajským soudem nesprávně interpretována otázka posuzování přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života dle § 174a zákona o pobytu cizinců. K této námitce se pak vztahují i další námitky s ní související. Soud proto považuje za nezbytné se nejdříve zabývat jí.

[17] Krajský soud poukázal na provázanost § 174a zákona o pobytu cizinců, který upravuje přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života a § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, který stanovuje možnosti zrušení platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, který se podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců vztahuje i na řízení o žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, ve spojení s § 35 odst. 3 a § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Dospěl k závěru, že správní orgány měly povinnost se zabývat přiměřeností dopadů rozhodnutí o zamítnutí žádosti do soukromého a rodinného života žalobce. Správní orgán I. stupně i stěžovatelka se touto otázkou sice zabývaly, nikoli však dostatečně. S tímto musí zdejší soud souhlasit a dát krajskému soudu za pravdu, neboť přiměřenost zásahu do rodinného a soukromého života dle § 174a zákona o azylu byla posouzena zcela nedostatečně.

[18] Správní orgán I. stupně sice uvedl, že hodnotil při posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života zejména důvod pro neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, dosavadní dobu pobytu na území České republiky, účel tohoto pobytu a rodinné poměry žalobce, v rozhodnutí však tyto hlediska pouze obecně shrnul a nezabýval se jimi nijak detailně. Konstatoval, že zde žalobce žije od roku 2004, nicméně ve Vietnamu má sourozence a rodiče, takže nemohlo dojít k zpretrhání vazeb v zemi původu, ke které má také rodinné vazby. V České republice má přítelkyni a syna, oba s povolením k trvalému pobytu, z čehož plyne, že jejich pobyt na území není nijak vázán na žalobce. Následně posoudil, že příjem žalobce není dostačující a že hrozí riziko, že se stane přítěží pro sociální systém České republiky. Z toho dovodil, že byly naplněny důvody pro zamítnutí žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu a zároveň neshledal nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, neboť existuje možnost navštěvovat syna s družkou formou krátkodobých víz, případně možnost jejich společného soužití v domovském státě. Stěžovatelka pak konstatovala, že správní orgán I. stupně se zabýval otázkou přiměřenosti zásahu do rodinného a soukromého života dostatečně. Dle jejího názoru nelze po správním orgánu požadovat, aby z vlastní iniciativy vyhledával a opatroval důkazy, které by mohly svědčit ve prospěch žadatele. Uvedla k tomu, že žalobce na území České republiky žije od roku 2004 a mohl si za tu dobu sice vytvořit určité rodinné a sociální vazby, nicméně považovala za důležitější zájem na tom, aby v České republice nepobývali cizinci, kteří nebudou neodůvodněnou zátěží pro sociální systém. Následně dovodila správnost

rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života.

[19] Z uvedeného je zřejmé, jak ostatně již uvedl krajský soud, že byly opomenuty zásadní hlediska případu žalobce. Ze správního spisu nepochybně plyne, že má rodinu (družku a syna). Stěžovatelka tuto skutečnost ani nijak nerozporovala, nicméně se jí téměř nezabývala. Pouze uvedla, že se správní orgán I. stupně otázkou možného dopadu do soukromého a rodinného života zabýval dostatečně. Tomu však nelze přisvědčit, neboť z rozhodnutí správního orgánu I. stupně neplyne, že by byla otázka rodinných vazeb v České republice důkladně posuzována. Nebylo například vůbec zjišťováno, nakolik jsou na něm další rodinní příslušníci závislí, nakolik by pro ně bylo komplikované odcestovat se žalobcem do Vietnamu nebo naopak zůstat zde bez jeho přítomnosti.

[20] V návaznosti na to je potřeba posoudit námitku, že nebylo její povinností se vyjadřovat ke všem kritériím uvedeným v § 174a zákona o pobytu cizinců. S tímto lze v zásadě souhlasit, není totiž nezbytné se vyjadřovat ke všem kritériím. To ostatně plyne i z rozsudku zdejšího soudu sp. zn. 8 As 109/2013, na který stěžovatelka odkázala. Nicméně za situace, kdy ze spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce má rodinu, bylo povinností správních orgánů tomuto hledisku věnovat pozornost a důkladně jej posoudit. S tímto závěrem nejsou v rozporu ani závěry uvedené v rozsudku sp. zn. 8 As 109/2013. V dané věci totiž cizinec žádné skutečnosti, které by mohly být podstatné pro zásah do soukromého a rodinného života, netvrdil a ani ze spisu nevyplývaly. Byla pouze obecně namítána nesprávná interpretace § 174a zákona o pobytu cizinců a vylicena představa o tom, jak by uvedené ustanovení mělo být aplikováno. V nyní souzené věci však byla existence skutečností významných podle § 174a zákona o pobytu cizinců patrná již ze správního spisu.

[21] K námitce, že nebylo možné požadovat, aby správní orgány z vlastní iniciativy vyhledávaly a opatrovaly důkazy svědčící o nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do rodinného a soukromého života je potřeba odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu. Ten v rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 7 Azs 322/2015 – 43 dovodil, že v případě posuzování zásahu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince dle § 37 odst. 2 zákona o pobytu cizinců je rozhodný skutkový stav v době vydání rozhodnutí. Při posuzování situace, u níž lze zcela reálně předpokládat právně relevantní změny (jako je právě rodinný život žadatele), musí správní orgán II. stupně učinit kroky k ověření toho, zda nedošlo ke změně skutkového stavu. Z uvedeného tak plyne, že správní orgány musí z moci úřední zkoumat případné rodinné a soukromé vazby cizince. Přesvědčení stěžovatelky, že nebylo její povinností z vlastní iniciativy vyhledávat a opatrovat důkazy, je tak v tomto ohledu chybné. Situace by nepochybně byla odlišná, pokud by ze správního spisu nevyplývaly žádné relevantní skutečnosti svědčící o možné nepřiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života. V nynější věci tomu tak však nebylo a bylo proto povinností stěžovatelky zkoumat a zjišťovat konkrétní rodinné a soukromé vazby žalobce. Rozsudek zdejšího soudu sp. zn. 9 As 142/2012, na který je v kasační stížnosti odkázáno, se týkal situace, kdy bylo krajskému soudu a správním orgánům pouze v obecné rovině vytýkáno nedostatečné zjištění skutkového stavu věci dle § 3 spr. ř. a neopatření si potřebných podkladů. Zde je však situace odlišná, neboť z výpovědi žalobce, jakož i z podkladů ve správním spisu vyplývalo, že k zásahu do rodinného a soukromého života dojit může. Nelze proto uvedený rozsudek na tento případ vztáhnout.

pokračování

[22] S ohledem na výše uvedené je pak potřeba zhodnotit námitku, že bezdůvodné opomenutí judikatury Nejvyššího správního soudu by mohlo nést rysy jurisdikční libovůle. Výše bylo vypořádáno, proč nelze judikaturu uvedenou stěžovatelkou vztáhnout na nyní projednávaný případ. Nedošlo tak k rozporu s touto judikaturou.

[23] S tvrzením, že § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců nedává možnost diskrece a případná tvrdost zákona je moderována § 37 odst. 2 písm. b) ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců krajský soud nikterak nepolemizoval. V napadeném rozsudku nebylo uvedeno, že by uvedené ustanovení dávalo diskreční pravomoc správnímu orgánu. Stejný závěr platí ohledně námítky, že právo na rodinný a soukromý život není absolutní a je možné do něj zasáhnout v důsledku vyvažování protichůdného zájmu státu. Stěžovatelka sporuje to, co ji krajský soud nevytýkal. Soud přezkoumává rozsudek krajského soudu, pokud však kasační námitka směřuje do něčeho, čím se krajský soud vůbec nezabýval, nemůže se tím zabývat ani zdejší soud. Krajský soud nijak nezpochyboval, že by do práva na rodinný a soukromý život nemohlo být zasazeno. Pouze shledal pochybení v tom, že se žalovaný nedostatečně zabýval přiměřeností zásahu do soukromého a rodinného života.

[24] Nejvyšší správní soud dále posoudil relevanci zbylých námitek, tedy že žalobce již pobírá příspěvky státní sociální podpory, a pokud není schopen nést své náklady, pak dopad do jeho rodinného a soukromého života není nepřiměřený, že rozdíl mezi požadovanou a dosahovanou částkou není zanedbatelný, že žalobce může podat žádost o vízový pobyt na 90 dnů a následně žádost o povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, a že ke svému domovskému státu má stále vztah. Všechny tyto námitky spojuje to, že nemají odraz v napadeném rozhodnutí stěžovatelky. Tato skutečnost předurčuje jejich vypořádání, neboť správní soudy přezkoumávají napadené rozhodnutí a v něm uvedené důvody. Případný nedostatek odůvodnění nemůže být dodatečně zhojen podrobnějším rozбором právní problematiky učiněným až v kasační stížnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2004, č. j. 3 As 51/2003 - 58, nebo rozsudek ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, publ. pod Sb. NSS 73/2004). Naopak právě nedostatečné zabývání se otázkami zásahu do rodinného a soukromého života stěžovatele a jejich nedostatečné poměřování s veřejným zájmem, při které může hrát roli například i rozdíl mezi požadovanou a dosahovanou částkou, byl důvodem pro zrušení rozhodnutí správních orgánů.

IV. Závěr

[25] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci při tom rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[26] Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalobce měl ve věci plný úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení proti stěžovateli.

[27] Tyto náklady řízení jsou tvořeny náklady právního zastoupení. Zástupce žalobce v řízení o kasační stížnosti učinil jeden úkon právní služby, kterým je písemné podání ve věci samé (vyjádření ke kasační stížnosti) [§ 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o

odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)]. Za úkon právní služby náleží zástupci žalobce mimosmluvní odměna ve výši 3 100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bodem 5. advokátního tarifu], která se zvyšuje o 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Za jeden úkon právní služby proto náleží 3 400 Kč. Zástupce žalobce doložil osvědčení o registraci k dani z přidané hodnoty. K nákladům řízení se tedy přičítá daň z přidané hodnoty ve výši 21% z částky 3 400 Kč, tedy 714 Kč. Celková částka za řízení před Nejvyšším správním soudem, kterou je žalovaná povinna uhradit žalobci k rukám jeho zástupce Mgr. Petra Václavka, advokáta se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku, činí 4 114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. června 2017

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu